

Драган ХАМОВИЋ

БИЉНЕ ДУШЕ ДАР

Гордана Миливојевић: *Ливада на дар* (песме и приче за децу);
Интерпрес, Београд 1994.

Госпођи Гордани Миливојевић књижевност за децу не представља тек повремени излет, какав знају да предузму извесни писци што иначе рачунају на одрасле (промаче, ево, и та неумесна читалачка одредница), често стога да нађу ауторско ухлебљење услед стваралачког умора, исушења. Гордана Миливојевић јесте аутор којем је овај лепа и потребни вид литературе темељно опредељење, по осећајности, по њеној непотрошеној присности са оним светлим делом окружја света, по чистом општењу са Богом даним обиљем природним, уз скрајнуће тамног и грког талоба кога нам наноси по души искуство претрајавања у животу.

Отуд, прво и поуздано што, свеједно млађи или старији, читаоци текстова Гордане Миливојевић могу уочити, управо је стално исијавање те освајајуће доживљајне пуноће људског друговања, орођавања са биљним космосом још неуништеног нашег окоља, подвучено оном, у драгом смислу овога придева, *женском осећајном пртом*.

БИЉНА НАСЕЉА, НАСЕЉА ПЕСМИНА

Књига *Ливада на дар* Гордане Миливојевић сабрала је песме и кратке приче које везује доследно проведена, јединствена тематско-мотивска средина, непосредно предочена насловом. То је, рекосмо, свет(ић) дочуван од урбаног зуба, са првотном складном мером свога бивовања, те поезијом раста и плодова. Гордана Миливојевић биљна насеља ливаде и шуме доживљава као сушто песмотворна, значи и душевно окрепљујућа. Тако, повишени заносни тон ових песама и прича постепено улази у химничну похвалу шару земаљског врта, у заслужно посвећење његових биљних насељеника.

Сасвим разумљиво, Гордана Миливојевић поменутом очарању прикључује и баптишење непоколебивог човекољубног гласа у својим саставима.

ЛЕКЦИЈИЦЕ ИЗ ЛЕПОТЕ

За ову прилику, нарочито опомињемо на неколико песама из *Ливаде на дар*. У песми *Шуман* песникиња нам приређује, обнавља слику из древних

словенских митолошких шума. Ту је и једно раичковићевско лирско провиђање у песми *Како се іледа небо*. Песме *Како се хваіша свишац* и *Сањалица* доиста су озарени поетски тренуци, лекцијице из умења лечења маленим лепотама, као и песма *Мој ошац сади дрвеће*, што нас упућује на примерени, значи исконски култни, однос према сили и сврси биљних живота.

Део књиге насловљен *Азбука која расіе* занимљив је, игрив, а за најмлађе, који вежбају да постану читаоци, корисан песнички захват. Чини нам се, ипак, да је ова замисао могла бити још разрађенија и лирски подложенија, те да је ваљало избећи местимичне стиховне (занатске) олакости, видљиве још понегде у Горданиним песмама.

ЛИВАДСКЕ ЛЕГЕНДИЦЕ

Причице о биљкама, окупуљене у завршном делу *Ливаде на дар*, под називом *Кад ливада замирише*, изразито је успели одељак књижевне активности Гордане Миливојевић. То су приповедне целине што носе све од вредних одлика Горданине лирике и естетског става, а уз то имају довољно духовите свежине. У тим малим повестима жамори човеколики живот биља, те најближег му комшилука инсекатског, лепо домаштан. Готово свака од ових Горданиних прича ту је да исприповеди своју (fino хуморну) легендицу о постанку имена средишњег биљног јунака. Претежу овде они лирски творбени чиниоци, на рачун приповедних, али без штете за укупни угођај у прозама Гордане Миливојевић, јер ауторска не конструише, већ је, уз приметно умеће, искрено уживљена у миомирисни материјал својих састава, те га љубавним везивом приводи облику.